

LA CAMPANA DE GRACIA

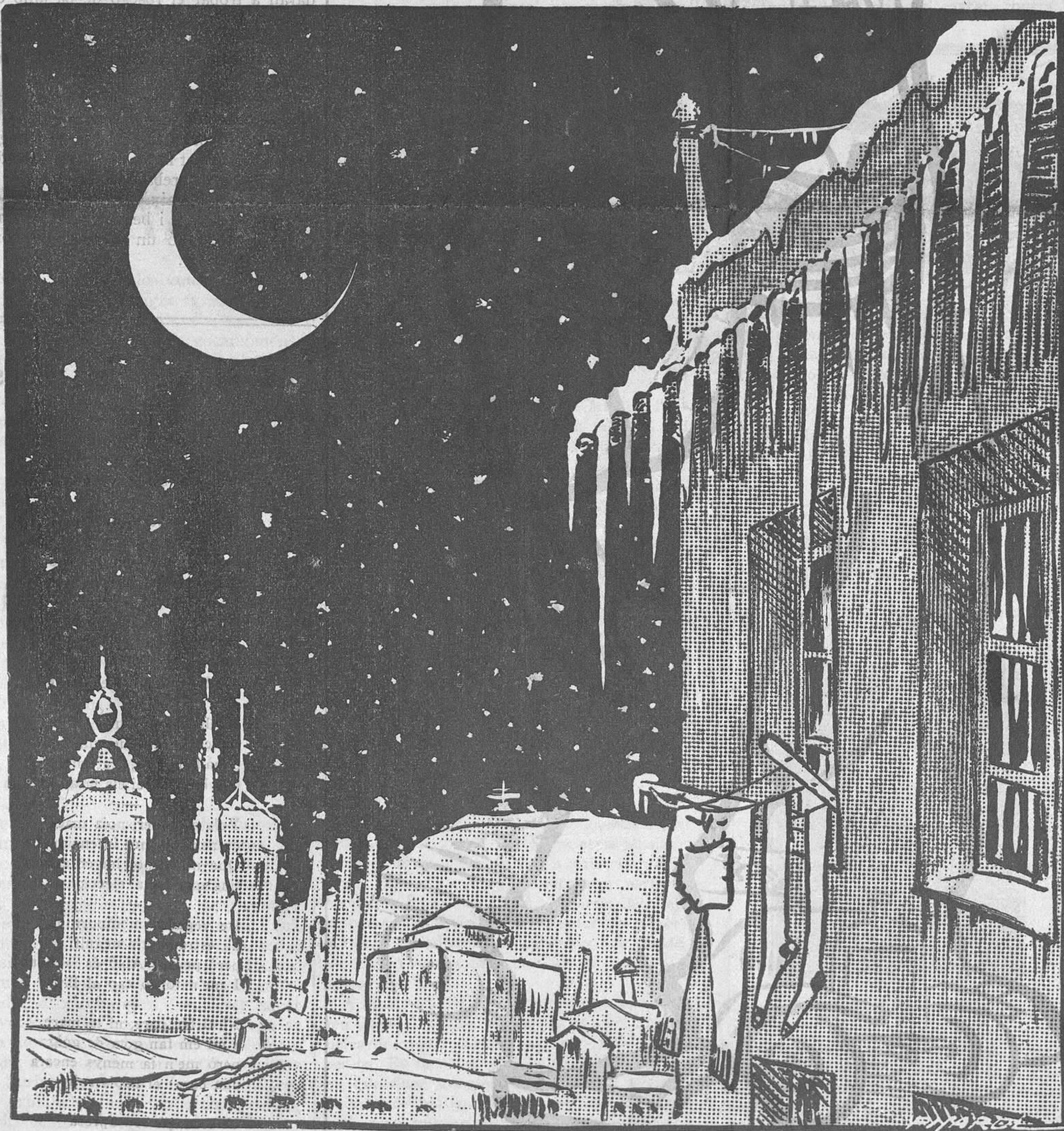
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Vista de Barcelona dibuixada en un dia de fred.

Nota de societat

El maig d'enguany, a la ciutat de Barcelona, deixarà un bon record en totes les esferes socials, però d'una manera molt assenyalada en l'alta societat. Haurà estat un mes de festes, de belles exhibicions, de gentilesa i de cortesia. Els carrers s'han vestit sovint amb gales de la reialesa i el brill de la glòria ha fet més daurat i més encès el nostre sol. Les famílies més importants, les de nissaga més aristocràtica i les més opulentes i poderoses, han tingut en la visita règia una excel·lent ocasió de mostrar els progressos que en l'aspecte de noblesa i lluentor realitza amb pas segur la ciutat dels comtes.

El mes de maig, com tothom sap, és el més poètic de l'any. El mes de maig dona un decorat esplèndid a les festes majestàtiques. Hi ha per tot arreu colors de flors i perfums de jardí. Els vaporosos vestits de les dames i damiselles, febosament confeccionats en els millors tallers de modistes, exhibeixen la seva gràcia i la seva riquesa posant de relleu la tradicional exuberància de la dona catalana.

Hi havia massa a la nostra terra la tradició industrial i menestral. D'uns quants anys ençà, tornem a la tradició cortesana dels millors temps de la nostra història. Potser en els vestits masculins és on més s'hi coneix. Els catalans, fins els més rics i els més aristocràtics, tenien una certa tendència a no preocupar-se gaire de la roba, a no fer anar gaire els raspalls, a no preocupar-se de la ratlla dels pantalons. Hi havia nobles catalans que podrien qualificar-los nobles d'estar per casa. Ara llueix tant a Barcelona l'art dels sastres com el de les modistes. Tenim, al costat de l'elegància femenina, una elegància masculina que ja comença a fer goig, amb un planter d'homes escaiguts capaços de fer lluir l'estosora i l'agulla dels sastres barcelonins.

En la història de l'elegància barcelonina aquests fets són transcendents. Els resplendors de la Cort il·luminen Barcelona escenogràficament i ressuciten totes les fineses d'aquella ciutat que Cervantes, com tantes vegades s'ha recordat, va qualificar d'arxiu de la cortesia.

LA CRISI DEL MARROC

No tenen raó d'alarmar-se els comunistes i socialistes francesos que aquests dies protesten de l'acció de França al Marroc. Es que aquests senyors no s'han adonat de l'exemple que ha ofert l'acció espanyola en terres africanes? A la zona on Espanya exerceix la seva influència hi hagué l'any passat una de les crisis més fortes de la llarga campanya. Però aquesta crisi ha estat el senyal del felix acabament del problema. Avui, pel que toca a Espanya, el problema del Marroc està virtualment resolt. Només cal comparar, durant aquets dies, el quadro que ofereix la zona francesa i el que ofereix la zona espanyola. En aquesta mena de campanyes colonials passa com en certes malalties, o sigui que la crisi forta és un bon senyal per al desenllaç, per poc que el metge sigui entès i amatent.

Que els comunistes i els socialistes francesos es mirin en el mirall d'Espanya. Així comprendran que el millor és deixar fer als entesos en coses bèl·liques. És qüestió d'estar quiets, d'estar silenciosos, de no destorbar ni avalotar. Quan a Espanya hi havia llibertat per dir als diaris i als mitjans tot allò que hom volia, les coses del Marroc anaven malament. Els vells polítics, sota la pressió de l'opinió pública—que no fa ni deixa fer—seguien al Marroc una política de zig-zag, d'estira i arronça, de fer i desfer. D'aquesta manera la guerra mai no s'acabava i cada estiu hi havia erupcions de menor o major gravetat. La guerra crònica ens donava sovint surts de consideració i ens feia estar sempre amb l'ai al cor.

El millor, en aquests casos, és que la nuvolada descarregui. Fa una mica de mal, i de vegades un tros de mal. Però després ve la millora, i el cel brilla més blau i pur. Per això no cal deixar-se impressionar davant les notícies que vénen de l'angle nord-oest d'Àfrica. Quan les coses allí van fortes, hi ha motius per creure que s'està a les darreres escenes del drama.

El mariscal Lyautey té avui l'aventatge del precedent de la zona espanyola, i segurament aprofitarà les lliçons. Tenint en compte el bon resultat que ha tingut a la zona espanyola l'enèrgica i prudent combinació de l'estratègia i de l'acció política, s'ha d'esperar que el mariscal Lyautey, seguint el camí ja fressat, arribarà a bon port, i que al capdavall quedaran tan contents els indígenes com els europeus. Sempre podrà dir-se que l'esdevenidor és una cosa incerta; però fins allí on arriben les possibilitats de la intel·ligència humana, hi ha motius per estar esperançat. I si no, ja ho sentirem a dir.

FULMEN

TEMES SOCIALS

Els contubernis

De l'incident hagut en la Conferència Internacional del Treball celebrada darrerament a Ginebra, a la Seu de la Societat de les Nacions, no tenim més informacions que les trameses amb oportuna sobrietat per les agències telegràfiques.

No ens cal més per a deduir-ne conseqüències molt interessants aprop d'una qüestió que sembla plantejar-se com si realment obeís a un estat de consciència obrerista.

Segons els telegrams al·ludits, l'Assemblea reunida en l'esmentada ciutat helvètica demanà l'expulsió del delegat obrer feixista. Es aquesta, podrà argüir-se, una de

tantes dissidències a què ens tenen avesats les modernes organitzacions proletàries. Però no és això.

Una dissidència, per a què realment existeixi, ha de comprendre dos termes racialment idèntics. Dissidència és bifurcació d'una tendència, d'una força, d'una idea.

Per a què dues agrupacions obreres dissentin en algun punt, cal d'una manera necessària i absoluta que sien en llur origen una mateixa cosa. No hi ha discrepància, no hi ha bifurcació entre la ideologia conservadora i la lliberal, ni entre un burgès i un socialista, ni entre la logia i la congregació, ni entre el Foment del Treball Nacional i el Sindicat del Ram de la Fusta, per exemple. Són termes antinòmics, d'oposició bàsica, d'aspiració totalment, irreductiblement, contradictòria.

La història de les grans dissidències entre

les agrupacions socials, serà la història mateixa de l'emancipació humana i no haurà, per tant, esment de cap idea, de cap energia, de cap desig ni estructura que no s'inspiri en aquesta noble i alta finalitat.

No hi ha, doncs, no hi pot haver dissidència entre un obrer feixista i un sindicalista, car el feixisme és nat de l'autocràcia i la dictadura i accepta la coexistència de castes polítiques i socials i aspira a agermanar-les.

Un feixista pot ésser un obrer i àdhuc un obrer bo i honorat. Però no hi havia una diferència radical entre l'esclau conformista i el que sentia batre en la seva sang la fletxa dels seus drets i l'odi a la tirania i a l'opressió patrícia com Espartacus, com Epicet?

No volem ignorar els assaigs que es fan avui per tal d'harmonitzar les tendències més contràries. A Bèlgica es fan magarru-

fes els catòlics i els socialistes, i no fóra res d'estrany que algun dia els protestants i els catòlics ens definissin dogmàticament i de comú acord evangèlic ço que és una possible mitja virginitat ultra-terrena. Al fons d'una urna electoral tots els misteris són possibles i en definitiva ço que cerquen hugonots i creuats és el predomini parlamentari per tal d'enrobustir la fe i assegurar-se la propietat de les terres i les fàbriques.

L'obrer feixista i tot altre obrer que militi fora de l'esfera de l'acció del Sindicat de lluita, és un mal obrer que està a punt de traïr als seus germans i retarda l'adveniment de la societat essencialment justa i honorada que consagrarà com a única sobirania la del treball i el deure social.

Si en la comèdia política fos possible aplicar la teoria o la tècnica pirandelliana del desdoblament, podria dir-se que un assalariat qualsevulla té el dret de sentir-se "feixista" per absurda i trista que la cosa resulti. El dret que neguem a aquest obrer, el dret que se li ha refusat a Ginebra, és el de representar un matis d'ideal emancipador, car és molt natural que els demés obrers exigeixin a qualsevol d'entre ells un mínim de reconeixement de la lluita de classes i d'afany alliberador.

Creiem que amb temps i paciència es pot convèncer a un catòlic de què combregui com un protestant o viceversa, car en el món sentimental i de les intuïcions tot es fa possible, però no podem creure, no creurem mai en la prohibició ideològica d'un obrer que supediti les seves aspiracions de classes a les normes convencionals d'un partit polític conservador i autoritari per més senyes.

L'obrer conservador no té perquè afiliar-se a cap agrupació de caràcter social; el seu lloc està entre els polítics que sempre l'ajudaran a trobar el rosegó de pa amb el qual no es conformen els qui conscients de la funció que aconsegueixen i dels propis destins volen viure amb dignitat dins d'una societat digna.

Com no ha d'ésser legítima la prevenció dels obrers contra del company que no fa declaració expressa i solemne de renegar del dret de propietat i a la possessió privada dels instruments de treball?

Ah, no! Qui això no faci amb la consciència ben drete i ben neta no és un company nostre, sinó un servent, un còmplice de la burgesia...

GLICINI

A L'EXPOSICIO DE L'AUTO

—Jo els construeixo suant com un negre i serveixen per a que altres des de dalt, m'atropellin!

Corrandes del temps

Demà som Pasqua granada;
surt nineta al finestró,
que vull fer-te una enramada
i cantar-te una cançó.

Enguany porto un repertori
que no es gaire conegut:
si no et plau un gori-gori,
la Cançó del tururut.

Fóra en va que esperés l'alba
per dir-te ço que et vull dir;
l'ocasió la pinten calva
i l'alba no pot venir.

Si els guardes una gallina
als cantaires que vindran,
donà'ls-hi ous, Caterina,
que bon servei els faran.

Vols sapiguer, noia maca,
quines són més intencions?
Que no hi pot haver casaca
fins que facin eleccions.

De vegades m'importuna
un estrambòtic neguit;
però penso: Això és la lluna!
I me'n torno cap al llit.

Ni el teu pare, ni ta mare
a mi em fan gota de goig;
però me'n fa menys encara
una cosa: el llapis roig.

Una cançó ben apresada
prou te voldria cantar,
però, noi, hi ha roba estesa,
i a més, no val a badar!

No em tinguis per un panarra
si avui canto malament,

que em van xafar la guitarra i no puc menjar calent.

Dues coses hi ha a la terra que em deixen esmaperdut; la cara d'en Sánchez Guerra i un sermó d'en Montagut.

Al Marroc amb bones manyes els francesos eixerits per a ells menjar castanyes, volen que ens cremem els dits.

He llegit que en Pere Lloset me l'han fet governador; mirallets de caça aloses no fan pas bon caçador.

Aviat serà soterrani el carril de Sarrià; ja cal que a Déu s'encomani el qui el pensí utilitzà.

En poguer ballar sardanes el jovent ja està content, i fa un grapat de setmanes que el fan ballar de valent.

Un nebot que coneixia ha sortit un cap de brot; que ditxosa és una tia quan li surt un bon nebot!

D'on he tret tantes corrandes com et conto enamorat? Les he tret de totes bandes i encara me n'han sobrat.

Noia sento un cori-mori que em té a punt de defallir; he acabat el repertori i me'n vaig cap a dormir.

Que demà és Pasqua granada i vols fer un àpat gros? No pas enguany, m'estimada, que ens toca rosegar l'os.

FLOK

Cocaïna

Cal aixecar el puny clos contra els droguistes criminals. Cal castigar severament al qui la ven i al qui la compra. És veritablement escandalós el nombre de cocainòmens que s'aixopluga en els tavernots del districte quint. És fabulosa la quantitat de cocaïna que es traga diàriament a Barcelona. És horripilant el mal que arriba a fer. S'ha de fer guerra sense repòs i sense consideració a l'home vil que hi negocia i al pobre absurd que la compra.

Cocainòmen! pobre degenerat! Hem trobat advocats, que eren veritables espases, caiguts en les absurditats més grans del món, venent-se la carrera miserablement, mal vestits, mal menjats i vivint del *sablazo* per a satisfer la golafreria absurda de la cocaïna. Hem trobat artistes bons, bons músics, bons pintors, excel·lents literats fets uns perdularis i trofiats de seny per culpa de la cocaïna. Hem vist home que havia disfrutat d'una posició brillantíssima, fet un captaire vulgar i indecent per la cocaïna. I estem segurs que si les presons, els penals i els manicomis parlesin, ens dirien que les tres parts dels reclusos que tenen i han tingut eren cocainòmens.

Ja que no hi ha consciència, deu haver-hi llei. Hem vist homes plorant com unes canalles perquè els faltava la droga criminal. Voleu res més ridícul? A la canalla quan no se'ls pot fer creure a les bones se'ls castiga severament. Un cocainòmen se'l tanca i se'l deixa incomunicat durant uns mesos sense pietat i si cal se li aplica una vara de freixa. No tingueu por que quan surti tingui ganes de prendre droga heroica. Cal ésser sever amb el venedor. A l'home que ven droga se li hauria de tancar l'establiment i prohibir-li el que mai més pogués representar cap altre comerç. Serien quatre els indecents, estúpids i lladres criminals que hi perderien, però serien molts cents els regenerats.

Jo he viscut dos anys entre cocainòmens absurdes. Potser he estat pregat dues centes vegades de prendre'n. No l'he provat mai, ni la provaré mai sinó en torno boig. Ésser un *curda* asquerós per ganes d'ésser-ho? Anar a Sant Boi per ganes d'anar-hi? Això és de

dement degenerat. Tots aquests són els que fan monstruositats patològiques amb les dones, són els píspes quinzeneris i els invertits, són les prostitutes degenerades, són els asesins que necessiten embriagar-se, no sabem si per a tenir la covarda inconsciència necessària per a cometre un altre crim o per a oblidar el comès.

Reclamem l'atenció de les autoritats perquè usin la màxima severitat contra la droga devoradora de la joventut induïdora del crim i de tota degeneració.

Actualment a Barcelona es pren cocaïna a tort i a dret. Ja que hi ha gent que no tenen seny, hi ha d'haver una llei que els obligui.

A. Z.

L'escorxador del carrer Balmes

Sembla que l'afer del subterrani del carrer de Balmes va endavant amb la mateixa pressa del carril que ha de passar-hi. En parla molta gent, i gent que val la pena. Està vist que ara va de debò. Està vist que ens treuran de la superfície aquesta guillotina mòbil que tanta color local ens ha donat, i ens donarà encara si Déu vol.

Per una part n'estem contents. Abans que tot som bones persones i com a bones persones sentim les desgràcies que ha arribat a fer el carril-escorxador. Però després d'ésser bones persones, som uns terribles amants dels atractius romàntics de la nostra ciutat, siguin com siguin, costin el que costin. I per

això és que si bé per una part n'estem contents, per l'altra part—la romàntica—sembla com si al treure'ns el carril de la superfície ens treguessin un queixal. Perquè, ben mirat—o mal mirat—el carril del carrer de Balmes té un significat tràgic paral·lel al del Sena, el Tàmesis o bé el Vesubi. També és un indret tenebrós segellat amb sang humana i ungit amb històries de mort i destrucció.

Fins ara, de tant en tant, algun desgraciat es deixava agafar per les rodes del fastasma. Ara un, ara dos... La pilota de carn de persona anava a dojo, el marroquisme popular podia pasturar, els diaris també, i els ceguets cantaven el cas amb rodolins que feien plorar en tots els sentits. Els desgraciats que feien la pilota passaven als anals del Romanço i el carrer tenebrós aguantava el seu prestigi. Quan ensenyavem la ciutat als forasters els portàvem al carrer de Balmes.

—Veuen aquesta negror d'entre les vies? Doncs tot això són coàguls de sang d'un sens fi de víctimes... Al nostre carrer hi tenim una llista necrològica més llarga que la del Sena, el Tàmesis, el Vesubi.

Ara ja no podem dir-ho, a no ésser que la companyia construeixi el subterrani de manera que hi pugui caure alguna víctima, que tampoc fóra res de l'altre món.

ICARUS

Els lluitadors de les altures estan passant una temporada ben dolenta, tanmateix. Camí del Pol, l'Amundsen s'ha perdut per les solituds gelades. Davant de la nostra platja el capità Solench s'ha perdut dins el misteri de la gola del mar. L'altre dia, dos aviadors s'esclafaven al bell mig del carrer, contra la

terra baixa, la terra forta, que no té contemplacions pels atrevits que pateixen set d'immensitat i volen aixecar-se per damunt d'ella.

Possiblement, tots han mort. Tot plegat, una colla d'herois que com l'Icarus legendari han pagat amb la vida la valentia somniadora dels que no es resignen i miren de volar cap al sol. Aquella ala d'avió que es va rompre era una de les ales de cera d'aquell símbol legendari, vell com l'ànima. La terra, l'aigua i el glaç del planeta miserable s'han venjat dels atrevits que van camí dels cels. És la història eterna. Cada dia surt un Icarus camí del sol, cada dia també en cau un damunt la pols.

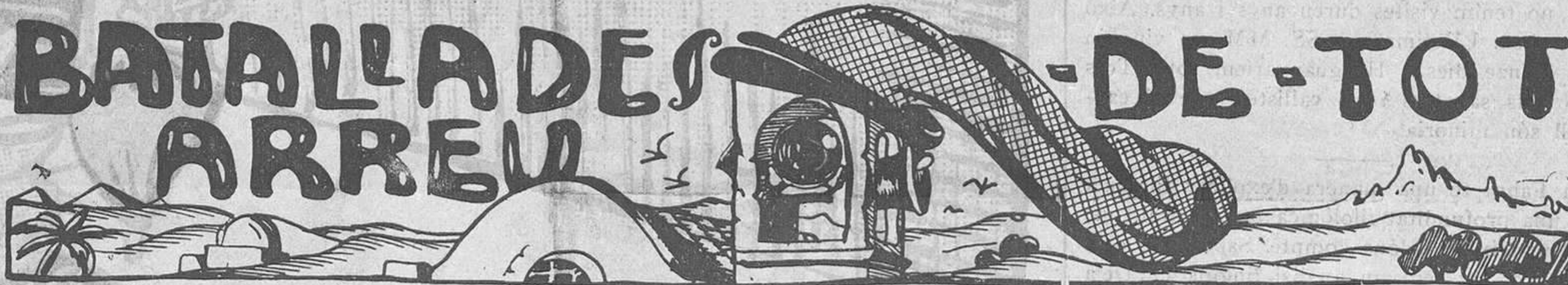
Els senyors entenimentats, aquests *senyors* que són el tipus de la nostra majoria, hauran somrigut amb la satisfacció de qui comprova l'eficàcia del seu pensar.

—Veuen què els passa a n'aquests beneïts que no volen anar pel món arran de terra, com anem els que tenim enteniment? Val més anar a peu, tot xano-xano i mirant on es trepitja.

Aquests caragols veuen que l'esperit audaciós, l'afany de volar amunt és una desgràcia. En Poch Nogueras, també ho creu, i ho ha escrit.

Nosaltres no sabem si és més desgraciat el que hi hagin Icarus al món, o bé que hi habitin senyors Canons dels que van a peu tot xano-xano i mirant a terra, però ens condolem d'una i altra desgràcia per igual, amb la sola diferència de l'admiració i el despreci que tenim per a oferir als uns i als altres: als Icarus de la civilització i als caragols de la Humanitat.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

ENCARA MULEY HAFID

Veuen aquí que, sobtadament, quan menys ens ho esperàvem, arriben fins a nosaltres notícies de Muley Haffid.

A Muley Haffid, l'ex soldà del Marroc, l'havíem perdut de vista. No sabíem res d'ell. Ni ganes. I ara ens enterem de què està a París, tan fresquet i desaprensiu com sempre.

El nostre primer moviment ha sigut d'indignació. Després aquesta indignació s'ha conver-

Muley Haffid, a París

tit en comprensió. Sí, senyors: comprenem perfectament que Muley Haffid, ex espia alemany, causant de la mort de molts mils francesos, s'hagi refugiat a París. Comprenem perfectament que París hagi obert les portes dels seus innombrables bordells, al corruptor de menors, a l'amic de ballarines i cupletistes que és Muley Haffid, aquest cuero suat, ple de luxúria i de baixos apetits.

A Muley Haffid se li hauria de fer ço que ell féu amb el Roghi: tancar-lo en una gàbia i deixar-lo, sense menjar, noranta dies a sol i serena. És fàcil que així es morís. Perquè tots els que viuen sols per a la satisfacció dels seus instints de bèstia, tots els que han comerciat amb carn humana, tots els que han guanyat l'or mullat de sang, tots els que s'han enriquit amb la vida i les privacions dels miserables, mereixen una mort com la que hem indicat.

No cal estranyar que els francesos permetin l'estada en el seu país a l'infame Muley Haffid—que volia fer de Barcelona un harem—ja que

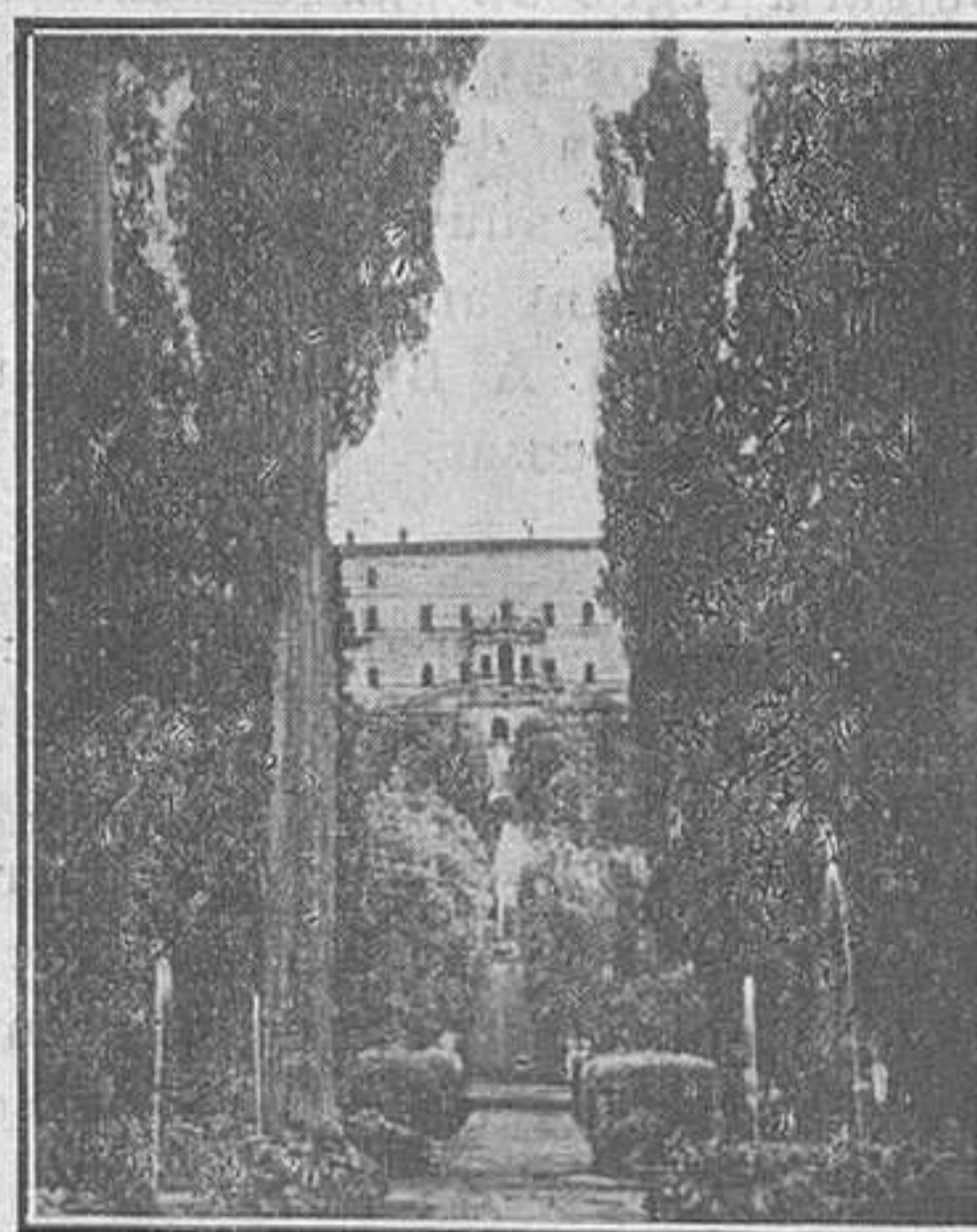
França és el país que ha premiat la vanalitat dels seus homes durant la guerra—Rothschild accedint a un emprèstit amb els alemanys, altres venent-los-hi essències químiques per a explosius, queviures—amb la roseta de la Legió d'Honor!

Quan a Muley Haffid, el botxí del Roghi, el sardanapal de la Bonanova, el treuen de tot arreu, París li obre els braços.

Ho comprenem perfectament.

MUSSOLINI COMEDIOGRAF

Heu's aquí la Villa d'Este, a Tívoli. La Villa d'Este l'han feta famosa els pintors. La Villa d'Este va unida al meravellós Renaixement italià.

La Villa d'Este, a Tívoli

Avui serveix de refugi al dictador Mussolini, el conservador germanòfil de la gran guerra. Mussolini ha pensat, després d'haver fracassat llàstimosament en la política:

Que descansada vida la del que huye el mundanal ruidó...

I ha pensat dedicar-se a la literatura. Com que, de totes maneres, és un home que sempre ha anat de dret al calaix del pa, la literatura que ha escollit és la dramàtica. Avui com avui, el

teatre és el que dona més. I Mussolini escriu una comèdia.

Per a estar més en caràcter, més en ambient, se n'ha anat a escriure-la a la Villa d'Este. La Villa d'Este, naturalment, pertany a l'Estat. Però Mussolini dirà, plagiant a Lluís XIV: "L'Estat sóc jo."

Per això, quan ha volgut escriure una comèdia, ha triat, per a escriure-la, la Villa d'Este. Ara, que a nosaltres no ens mereix cap mena de consideració la comèdia que escriu Mussolini.

Tots aquests italians estan empeltats d'histrió. Mentre el poeta d'Anunzio es dedica a jugar a la guerra, el dictador Mussolini—amic de disfressar-se i de fer-se retratar amb lleons—escriu comèdies.

LA REPUBLICA ALEMANYA

Aquesta caricatura, que reproduïm de Ruy Blas, ens fa gràcia. Ens fa la mateixa gràcia que ens fa la república alemanya.

Hindenburg, president de la república? Però és que hi ha algú que cregui això possible?

Darrera els faldons d'Hindenburg sempre s'hi veuran els bigotis del Kaiser, la cara de guilla del Kronprinz.

Per això ens fa gràcia aquesta caricatura de Ruy Blas.

El Kronprinz, al seu "papà", des de bastidors:—Ara va bé, "papà"! Preparat, que aviat sortirem nosaltres!

(De Ruy Blas)

REPICS

Des de Plató als nostres dies han sigut molts homes els que han negat i neguen a la dona la superioritat que les posi al nivell d'uns servidors en l'actuació pública. Però les dones són perseverants. S'han proposat demostrar-nos que els antifeministes no els fan justícia, i arribaran a aconseguir-ho. Tenen molt nervi les dones. Molt! Massa i tot.

Mirin si en tenen, que dintre la política ja no són solament regidores, ja són pistoleras; ja han arribat a la sublimació passional. Vegin sinó la gesta de la senyora Maria Bonnefoy, aquesta que ha engegat una bala al cap del tresorer de L'Action Française. Ho ha et amb un art homicida que commou. Ni un professional de la Star hauria fet una feina més neta.

I encara diran aquests antifeministes rabiosos...

La Junta d'Abastiments ha rebaixat vint-i-cinc cèntims el preu del bacallà. No sabem si és perquè a l'estiu l'olor—és un dir—de bacallà està molt estesa i tothom n'està tip i cuït, o bé si és perquè els senyors d'aquesta Junta es fan càrrec de que el bacallà és l'aliment nacional, i el respecten i protegeixen per això.

Hi ha qui està d'enhorabona. Nosaltres, no. Nosaltres odiem el bacallà. Nosaltres creiem que aquest peix matarà la raça, aquesta raça que de menjar bacallà i cigrons a tot hora ja ha agafat la grogor dels cigrons i del bacallà.

No valdria més que desterréssim aquest peix de la culinària nacional i que el país mirés de cercar mitjans que ens permetessin menjar més bistics i ous ferrats? La misèria, per barata que sigui, sempre fa fàstic.

SS. MM. s'han estranyat molt de l'activitat amb què es fan les obres d'urbanització a casa nostra. Nosaltres, com SS. MM., també ens en hem estranyat forsa.

En menys d'un mes s'han fet obres que quan no tenim visites duren anys i anys. Això si s'acaben. Llàstima que SS. MM. no vinguin cada quinze dies... Hi guanyaríem tots. Tots menys els sabaters i els callistes, que al capdavall són minoria.

En Fabra té una manera d'explicar filologia amb una profunditat filològica tan natural, que ni ell mateix se'n dona compte. Sabeu què deia l'altre dia, tot fent un anàlisi lingüístic? Deia que avui s'ha generalitzat l'ús de recolzar en lloc d'apoiar.

Possiblement, s'ha generalitzat tant l'ús d'apoiar com el de recolzar, sobretot dins de la política. Però de totes maneres, ja té raó en Pompeu Fabra, ja.

Voleu sapiguer de quina fusta són fetes les cadires de la cuina del Palau de Pedralbes? Voleu sapiguer quant val cada cadira?

Busquin una Vanguardia o bé un Diari de Barcelona. Hi trobaran tots els detalls que busquin... Encara més.

De vegades, per casualitat, hom pot trobar al cinema aquella condició instructiva que els aficionats li atribueixen. Entremig de la brossa d'un femer pot trobar-s'hi una joia. Que ens perdonin el símil. Aquesta joia vàrem trobar-la en un film tret de les selves del Brasil. Un explorador—l'intrèpid Rondon—ens va ensenyar un novíssim sistema de sometre als indígenes de les terres més incultes: els atreia amb regalets, sense disparar un tret. Què els en sembla?

Si aquesta pel·lícula l'arriben a exhibir en temps de l'antic règim en Rondon hauria deixat al Govern bocabadat. Què poc en sabien d'aquestes coses aquells de l'antic règim!

Com que la decoració del Palau de Pedralbes ja està llesta, l'Ajuntament ja no haurà de preocupar-se més de crèdits ni debats per aquest assumpte.

Ara podran preocupar-se amb crèdits i debats per la construcció de cases barates, que també són d'urgència. Ei, semblal...

Sembla que l'actual Govern pensa procedir contra la usura. Serà una de les poques coses ben fetes que hauran sortit d'aquests bons senyors.

Els usurers estaven a l'ordre del dia, infestaven Madrid i Barcelona. Ja és hora de què se'ls escombri.

Tenim a Barcelona als reis d'Espanya, ja ho deuen saber. LA CAMPANA DE GRACIA

—Què és gran Barcelona!

CIA, encara que republicana, és polida i diu: "Benvinguts sien"

L'altre dia la reina donya Victòria anà a visitar un restaurant (?) obrer al carrer de Catalunya, i sembla que va quedar tan satisfeta del menjar que es servia als treballadors.

Si, és clar!

A Bulgària regna un bandolerisme cruel i es cometen horribles atropells. El poble els persegueix, mantant-ne a dos d'ells.

En altres terres, aquesta gent treballa amb tota tranquil·litat i fins amb levita i guant blanc, i ningú els diu res. A Bulgària es veu que es queixen per poca cosa.

Ja tenim dones ocupant el càrrec d'advocades.

Nosaltres, com fills de bona mare, esperem la primera ocasió d'assessinar al primer que ens trobem al pas sols per tenir el goig de què una damisella formosa—perquè renunciarem a ésser defensats per les il·leges—ens alliberi d'aquesta petita friolera.

Els alemanys són com els japonesos: molt eixerits i molt trempsats.

No n'han tingut prou els financers i el Govern de robar a totes les nacions amb el timo del marc, que ara fugen de les responsabilitats. Nosaltres creiem que ni França, ni Anglaterra i Estats Units es deixaran prendre el pèl, encara que n'hi ha molts de calbs i rossets...

Tontos, bueno; però rucs, no!

Ha sigut alliberat el periodista Modest Pahí,

corresponsal a Girona de Justícia Social, que estava pres per ordre governativa.

No cal dir com ens en alegrem.

Cada vegada que sentim parlar de acercamiento hispano americano, pensem:

—Com se'n deuen riure els americans d'aquest acercamiento!

Ei! A no ésser que siguin poetes, i pensin guanyar unes peles en qualsevol certamen oficial!

Des d'uns dos anys ençà que Espanya sembla qualsevol famosa gran ciutat de novel·la: París, Viena, per exemple.

Diem això perquè d'uns dos anys ençà s'han aguditzat totes les tares socials que fan civilitzada a una gran ciutat: l'alcoholisme, la prostitució, el llibertinatge, els robos escandalosos, la trata de blancas, etc., etc.

També ens en alegrem.

Diuen que ja es torna a matar bou, vedella, moltó i tot el que és matable, com era de llei i d'obligació.

I doncs, i de la famosa carn congelada—tan congelada que la gent s'hi enconstipava—què en faran?

Hem anat a Verdum—una barriada mena de zoco marroquí, però amb gent civilitzada—i hem quedat escruixits.

Es veu que a les nostres autoritats no els preocupa de com se fan les cases i si la gent viu com a bèsties i els fan pagar vuit, deu o dotze duros per habitar barraques sense altra ventilació que la porta d'entrada i prou.

Així com hi hagué un regidor que dimití perquè no s'aprovà la llei d'enllaçaments, hauria valgut més que els edils defensessin els drets humans, que estan per damunt d'interessos particulars.

Perquè la ciutat es faci càrrec d'aquesta tètrica barriada, hi han carrers on, en cas de defunció, la caixa ha d'ésser tretta de la casa dreta, doncs no passa ni per a girar-la.

Tal com senten els que no ens volen oir!

El viatge del senyor Malvy porta bon xic de rels referent el Marroc.

Nosaltres sabem el que sap tothom: que la rel de Malvy es bona per les purgues i per a curar refredats.

I nosaltres fa anys que passem la vida tossint i estornudant.

Ja fa un mes que la premsa ve parlant de les responsabilitats del descarrilament de Les Planes. No hi creiem. No es farà res a ningú a no ésser per equivocació.

Aquestes responsabilitats quedaran ofegades com algunes altres. Vivim en un país—estaria per a dir—d'irresponsables.

A Madrid es celebrarà del 24 al 28 d'agost el Congrés de la Infància.

Han demanat inscriure-s'hi dos o tres redactors nostres perquè diuen que com que comencen a fer-se vells, són criatures dues vegades i tenen dret a la festa que organitza la Creu Roja que està de molt bon humor, tant aquí com al Masnou o com a la meseta.